

“Eg hefi engan rétt til þeirrar upphæðar”, mælti eg. “Það mál er löngu um garð gengið”.

“Taktu nú eftir”, mælti hann. Og af því eg sá, að honum var full alvara í skapi, þá hlýddi eg á hann.

“Hve mikils virði álíturðu námulandið þitt?”

“Það er ekki auðvelt að segja”, mælti eg. “Ef það reynist eins vel framvegis og það gjörði síðastliðið haust, þá ætla eg að séu í því \$1,000,000 afgangs kostnaði”.

“Hvað miklu býstu við að ná úr því í sumar?”

“Fjögur hundruð þúsundum, að öllu sjálfráðu”.

“Billi”, sagði hann, “það er fjandi falleg fúlga og þú verður að vaka yfir þessum bletti eins og Satan yfir sálu manns. Láttu þá ekki krækja einni kló í það, því náí þeir að klófesta, ert þú dauðadæmdur”.

Honum var svo þungt í skapi, að eg varð alverlega smeykur; því Mexico er engin þvaðurkerling.

“Hver er meining þín?” spurði eg.

“Eg get ekkert sagt þér meira. Eg hefi þegar snúið snöru að hálsi mér með því, að segja þér svona mikið. Þú ert skolli góður náungi, Billi, og þó eg sé spilahundur og braskaramenni, þá vil eg ekki sjá þig bíða tjón, því þú bjargaðir lífi mínu eitt sinn. Fyrir alla muni, láttu þá ekki ná undan þér lóðinni, hvað sem á dynur”.

“Láta hverja ná henni? Þingið hefir sett okkur dómstól og dómara —” tók eg til máls.

“Það er einmitt bölvunin. Hvernig ætlarðu að